

OLGA VAN DER MEER

TE MOOI
OM WAAR
TE ZIJN *Roman*

Olga van der Meer

Te mooi om
waar te zijn

Uitgeverij Zomer & Keuning

‘Meid, wat een bende.’ Rianne bleef even in de deuropening staan. In de huiskamer van de nieuwe woning van haar vriendin Marion, waar ze gisteren ingetrokken was, stonden overal half uitgepakte dozen en open vuilniszakken. Bovendien lag overal waar ze keek wel iets: een stapel boeken, kussens, kleren, schoenen en zelfs een pannenset.

‘Ik weet gewoon niet waar ik moet beginnen,’ zei Marion moedeloos. ‘Het is zo onoverzichtelijk.’

‘Zo te zien ben je al begonnen, alleen niet op de juiste manier,’ reageerde Rianne op droge toon. ‘Wat doet die pannenset bijvoorbeeld hier? Die moet naar de keuken.’

‘Daar was geen plek,’ bekende Marion.

‘Ga me niet vertellen dat daar nog meer spullen staan dan hier. O, Marion, wat ben je toch een enorme chaoot.’ Rianne zuchtte. ‘Hoe heb je dat vannacht en vanochtend gedaan? Ik kan me niet voorstellen dat het je gelukt is in deze troep je toiletspullen en benodigdheden voor je ontbijt te vinden.’

‘Jawel. Gedeeltelijk dan. Ontbijten heb ik nog niet gedaan, maar alles wat ik voor vannacht nodig had, had ik apart in een tasje meegenomen,’ meldde Marion triomfantelijk.

‘Ik wilde dat je voor de rest ook zo verstandig en georganiseerd te werk was gegaan. Enfin, we komen er wel uit. Ga jij bij die bakker op de hoek wat broodjes halen, dan begin ik hier vast,’ bedisselde Rianne. Ze trok haar jas uit en hing die bij gebrek aan een kapstok over een stoel aan de kleine eettafel. Als eerste pakte ze de stapels kleding op om ze naar

de slaapkamer te brengen, die ze daar op het bed legde. Dat mocht Marion straks zelf uitzoeken, besloot ze. Het scheelde al een heel stuk nu de kleren uit de woonkamer weg waren. Op de dozen stond niet geschreven wat erin zat en waar ze naartoe moesten, ontdekte ze. Hoofdschuddend begon ze uit te pakken, om alles wat niet in de huiskamer thuishoorde meteen naar de juiste plekken te brengen. Marion was een ontzettend lieve vrouw, maar organisatietalent bezat ze niet, dat was wel duidelijk.

‘Als je ooit nog een keer verhuist, kom ik je helpen inpakken en zorg ik dat op alle dozen precies staat aangegeven wat erin zit,’ zei ze zodra Marion terug was van de bakker en ze samen een broodje aten.

‘Graag,’ lachte Marion. ‘Al hoop ik dat ik dit aanbod de komende dertig of veertig jaar niet hoeft aan te nemen. Verhuizen is echt een crime. Ik ben gesloopt.’

‘Maar je krijgt er wel iets moois voor terug. Dit is een heerlijk huis met een fijne tuin. Alles gelijkvloers, meer dan voldoende ruimte voor jou alleen en ook nog eens goedkoper dan je oude flat,’ somde Rianne op.

‘Ik ben er ook dolblij mee. Een nieuw huis, een nieuwe start. Als ik op andere vlakken nu ook eens zoveel geluk krijg... Enfin, een mens kan niet alles hebben.’ Marion maakte een beweging met haar hoofd, alsof ze iets van zich af wilde schudden. ‘In ieder geval heb ik nu een fijn huis, waar ik oud in hoop te worden.’

‘Dat ben je al,’ plaagde Rianne haar.

‘Veertig is niet oud! Het is het nieuwe dertig,’ wees Marion haar terecht.

‘Je bent acht jaar ouder dan ik. In mijn ogen ben je bejaard.’ Rianne stond op. ‘Kom, we gaan weer verder. Anders kom je nooit uit die zoi.’

Op haar aanwijzingen togen ze met z’n tweeën aan het werk, Marion in de slaapkamer en Rianne in de woonkamer. Maar Rianne werd gestoord door haar mobiel.

‘Hoi, met mij,’ klonk de heldere stem van haar andere vriendin, Christa, in haar oor. ‘Het is zaterdag, Fred is met zijn broers een dag op stap en ik ben vrij, dus ik heb zin om

iets leuks te doen met jou. Zullen we gaan shoppen, of heb je plannen met je hubby?’

Rianne grinnikte. Zo noemde Christa haar man Serge altijd, als afgeleide van het Engelse woord husband. Ze vond het nog steeds grappig klinken.

‘Hubby is thuis bij Danny,’ antwoordde ze, doelend op hun tweejarige zoontje. ‘Ik ben Marion aan het helpen met uitpakken. Ze is gisteren verhuisd.’

‘Je hebt dus geen tijd?’ begreep Christa. ‘Jammer. Ik verveel me. Zo’n heel vrij weekend is niet aan mij besteed; ik heb het altijd zo druk met mijn werk dat ik nu niet weet wat ik moet doen. O, weet je wat?’ Haar stem schoot enthousiast de hoogte in. ‘Ik kom ook helpen. Met z’n drieën gaat het sneller dan met z’n tweeën. Misschien is er dan straks nog tijd over om iets leuks te doen.’

‘Nou?’ Rianne keek om zich heen. ‘Dat laatste betwijfel ik, maar alle hulp is sowieso welkom. Er moet nog heel wat gedaan worden.’

‘Ik ben een ster in dat soort dingen, dat weet je. Ik kom eraan!’ Na die woorden verbrak Christa de verbinding.

‘Christa komt helpen,’ meldde Rianne bij Marion in de slaapkamer.

‘Echt waar? Wat lief van haar. We kennen elkaar amper,’ zei Marion verrast.

‘Jullie hebben elkaar al vaak genoeg ontmoet bij ons thuis, dus zo’n vreemde is ze niet. Ze vindt dit soort dingen leuk,’ wist Rianne.

‘Leuk?’ Marion trok haar wenkbrauwen hoog op. ‘Zij liever dan ik! Ik zal blij zijn als alles klaar is.’

‘Christa werkt bij een evenementenbureau; organiseren zit haar in het bloed en ze houdt van aanpakken.’

‘Dat kunnen we goed gebruiken,’ zei Marion.

Weer rinkelde Riannes mobiel.

‘Daar ben ik weer. Het zou handig zijn als je mij het adres van Marion geeft,’ zei Christa hard lachend. ‘Ik stap net in mijn auto, maar ik heb geen idee waar ik naartoe moet.’

‘Ze kan goed organiseren, zei je toch?’ zei Marion op droge toon.

'Jij hebt geen enkel recht van spreken,' kaatste Rianne met een blik om zich heen terug.

Christa arriveerde een kwartier later. Met het enthousiasme en de gedrevenheid die haar eigen waren begon ze meteen de keuken in te ruimen, waarna ze gelijk doorging met de derde kamer, die Marion als hobbyruimte wilde gebruiken. Na een paar uur flink doorwerken waren alle dozen, tassen en vuilniszakken leeg en de kasten ingeruimd.

'Jullie zijn geweldig,' prees Marion. Vermoeid liet ze zich op de bank zakken. 'Ik zag het vanochtend echt niet meer zitten, maar nu is het tenminste een gezellig huis in plaats van een uitdragerij. Ik weet niet hoe ik jullie moet bedanken.'

'Nergens voor nodig, daar zijn we vriendinnen voor,' wuifde Christa dat weg, al had ze geen enkele band met Marion. Ze kende haar alleen via Rianne. 'Ik hou wel van dit soort klussen. Je hebt tenminste direct eer van je werk.' Ze rekte zich uit en keek op haar horloge. 'Vijf uur. Zullen we als afsluiting van deze dag ergens een hapje gaan eten en dan een bioscoopje pakken?'

'Dan moet ik wel even Serge bellen,' zei Rianne.

'Voor mij niet,' weerde Marion tegelijkertijd af. 'Ik doe vanavond niets anders meer dan hier op de bank zitten en tv-kijken.'

'Kunnen we nog iets voor je doen?' vroeg Rianne.

'Nee hoor, gaan jullie maar samen op stap. Jullie hebben al genoeg voor me gedaan,' antwoordde Marion.

Rianne belde Serge, die er geen enkel probleem mee had dat zijn vrouw met Christa ging eten.

'Ik had toch nog niets aan het eten gedaan, want ik had je voorlopig nog niet verwacht,' zei hij. 'Het komt me wel goed uit dat je vanavond niet thuis bent, er komen twee voetbalwedstrijden op de Duitse zender. Daar ga ik heerlijk van genieten als Danny op bed ligt.'

Rianne trok een grimas. Voetbalwedstrijden waren niet aan haar besteed, zeker niet de teams uit het buitenland.

Nadat ze met z'n drieën nog iets hadden gedronken, trokken Rianne en Christa de deur van Marions nieuwe woning achter zich dicht. Omdat Rianne die ochtend was komen

lopen stapte ze nu bij Christa in de auto.

Twintig minuten later zaten ze tegenover elkaar aan een tafeltje in een bistro in het centrum. Christa grinnikte nog na toen ze terugsloot op de troep waar ze een paar uur geleden in terecht was gekomen.

‘Marion is niet erg handig, hè?’ lachte ze.

‘Ze is juist héél handig. Je moet eens zien wat ze allemaal kan maken van een bolletje wol en een lapje stof,’ ging Rianne daarop in. ‘Maar efficiënt is ze niet, nee. Met dit soort klussen heeft ze hard hulp nodig. Het is voor ons allebei te hopen dat ze nog veertig jaar in dit huis blijft wonen, tot haar tachtigste.’

‘Is ze pas veertig?’ vroeg Christa met gefronste wenkbrauwen. ‘Ik schatte haar veel ouder. Eerlijk gezegd heb ik me weleens afgevraagd hoe je bevriend bent geraakt met iemand die zoveel ouder is, al valt acht jaar nog mee. Dan is ze maar twee jaar ouder dan ik. Ze ziet er ouder uit.’

‘Ze heeft dan ook het nodige meegemaakt de afgelopen jaren. Eerst haar scheiding, daarna haar relatie met Jack, die vaker uit dan aan was en waar ze de nodige slapeloze nachten van heeft gehad, en kortgeleden die zwangerschap die niet goed verliep. Daar weet je toch van?’

Christa knikte.

‘Die medische abortus, bedoel je. Ja, dat heeft ze op jouw verjaardag verteld. Vlak na de definitieve breuk met Jack ontdekte ze dat ze zwanger was.’

‘Van een kindje dat niet in orde was,’ vulde Rianne aan. ‘Die abortus heeft er diep ingehakt bij haar, al zat ze in eerste instantie met haar handen in het haar en twijfelde ze wat ze moest doen. Maar als je tot een keuze gedwongen wordt, is het ineens iets heel anders.’

‘Denk je dat ze de baby anders had gehouden?’ vroeg Christa zich hardop af.

‘Dat weet ik niet.’

‘Ik kan me haar niet goed voorstellen met een baby – eerder als oma. Sorry als dat hard klinkt.’

‘Ze zou wel een heel lieve oma zijn. Maar ja, zonder kinderen wordt dat lastig.’

‘Misschien komt ze ooit nog eens een leuke man tegen

die wel kinderen heeft. Dan wordt ze bonusoma,' zei Christa optimistisch.

'Dat zou ik haar zeker gunnen, na alle mislukkingen op dat gebied. Ik ken haar nu veertien jaar, maar veel geluk heeft ze in die periode niet gehad,' peinsde Rianne.

'Wat doet ze eigenlijk voor werk?' wilde Christa weten. 'Daar hebben we het nooit over gehad als ik haar bij jou tegenkwam.'

'Ze is werkloos – ook dat nog. Voordat ze met Kas trouwde, had ze een baan in de schoonmaakbranche. Daar is ze toen mee gestopt omdat ze een hekel aan dat werk had, en Kas verdiende meer dan genoeg. Ze hoopten op een paar kinderen, maar die zijn er nooit gekomen, omdat Kas onvruchtbaar bleek te zijn. Na hun scheiding heeft ze in eerste instantie wel veel gesolliciteerd, maar zonder resultaat. Geen enkel bedrijf zit te wachten op iemand zonder opleiding en zonder ervaring,' vertelde Rianne.

'Ze is toch al negen jaar bij die Kas weg? Dan had ze in die tijd wel een paar opleidingen kunnen volgen,' meende Christa.

'Tja, ik weet niet goed waarom ze dat nooit heeft gedaan. Vanwege een gebrek aan zelfvertrouwen misschien? Marion heeft een heel laag zelfbeeld.'

'En een triest leven, als je het mij vraagt. Geen werk, geen man, geen kinderen,' somde Christa op. 'Gelukkig heeft ze wel een heel fijne vriendin: jou!'

'Zij staat ook voor mij klaar als het nodig is. Ze past bijvoorbeeld weleens op Danny als ik naar de dokter moet of zo. Voor de rest heeft iedereen die ik ken een baan. Ik ben als fulltime moeder en huisvrouw tegenwoordig een uitzondering. Dan is het wel prettig om iemand in de buurt te hebben die ook overdag thuis is.'

'Is dat de basis van jullie vriendschap?' vroeg Christa, direct als altijd.

'We hebben elkaar veertien jaar geleden leren kennen op een handwerkclub. Daar was ik, als achttienjarige, ook al de vreemde eend in de bijt. Mijn leeftijdgenoten gingen liever stappen en lachten me uit. Op mij na was Marion daar met

haar zesentwintig jaar veruit de jongste, dus trokken we automatisch naar elkaar toe. Zij was toen nog getrouwd. Mijn moeder was kort daarvoor overleden en mijn vader was bijna nooit thuis vanwege zijn werk. Daarom ging ik vaak naar Marion en Kas toe; daar vond ik het gezelliger dan thuis. Zo is het begonnen, en door de jaren en alle gebeurtenissen heen zijn we bevriend gebleven, ondanks al onze verschillen. We kunnen altijd op elkaar rekenen,' zei Rianne.

'Laten we haar eens meenemen als we op stap gaan of een keer een meidenavond houden met z'n drieën,' stelde Christa voor. 'Ik heb een beetje medelijden met haar. Ze heeft volgens mij maar heel weinig leuks in haar leven.'

'Ze zit altijd in de hoek waar de klappen vallen,' beaamde Rianne. 'Een echte pechvogel, geboren voor het ongeluk. Gelukkig heeft ze nu haar nieuwe huis. Een hele verbetering vergeleken bij haar oude flat. Die was klein, armoedig en verwaarloosd, en bovendien ook nog duurder. Hopelijk luidt dit nieuwe huis ook wat geluk op andere vlakken voor haar in.'

'Daar drinken we op.' Met een brede grijns hief Christa haar wijnglas naar Rianne. 'Op toekomstig geluk voor Marion. Proost!'

Na de film, die jammer genoeg een beetje tegenviel, bracht Christa Rianne thuis. Ze trof Serge slapend aan op de bank, met de televisie nog aan. Er werd een teleshoppingprogramma vertoond, dat Rianne met een druk op de knop van de afstandsbediening uitzette. Serge schrok wakker.

'Wat doe je? Waarom zet je de tv uit? Ik zat te kijken,' zei hij.

'Natuurlijk.' Rianne lachte en gaf hem een zoen. 'Was het spannend?'

'Daarnet nog wel. Het stond 1-1.' Hij kwam overeind en wreef in zijn ogen. 'Maar dat is al even geleden,' constateerde hij toen met een blik op de klok. 'Kom eens even lekker bij me zitten. Was het leuk?'

'De film niet, de rest wel. Het was gezellig, zo samen met Christa.'

'Dan moet je dat wat vaker doen. Je gaat zo weinig uit.'

‘Het komt er vaak niet van met die wisselende diensten van jou. Ik wil Danny niet bij een oppas laten om zelf de hort op te gaan,’ zei Rianne. ‘Maar het geeft niet. Thuis vind ik het ook gezellig. Zeker als jij er bent.’

‘Morgen ben ik ook lekker vrij. Dan gaan we iets leuks doen met z’n drieën. Naar de dierentuin of zo,’ beloofde Serge. ‘Wil je iets drinken? Er ligt vast ook nog wel iets lekkers in de koelkast. Hè ja, maken we het even gezellig samen.’

‘Zullen we dat wel doen?’ Net als Serge daarnet had gedaan wierp nu Rianne een blik op de klok. ‘Het is al laat. Over zo’n zes uur begint Danny alweer te roepen dat hij wakker is.’

‘Dan ga ik er wel voor hem uit en kun jij blijven liggen,’ zegde Serge toe.

‘Jij werkt al zo hard. Op je vrije dagen heb je wel wat rust verdiend,’ zei Rianne lief.

‘Ik heb net twee uur slaap achter de rug, dus dat is geen probleem.’

Rianne liet zich niet langer smeken. Terwijl Serge iets te drinken inschonk, maakte zij snel wat hapjes klaar. Even later zaten ze dicht tegen elkaar aan op de bank te praten over ditjes en datjes, domweg blij en tevreden omdat ze samen waren. Vooral Rianne genoot van dit soort simpele momenten. Serge werkte als ploegleider bij een staalfabriek die vierentwintig uur per dag in bedrijf was, dus zo heel vaak was hij ’s avonds niet thuis. Het voordeel van zijn wisselende werktijden was dat hij overdag vaker thuis was dan andere vaders en dus veel tijd met Danny kon doorbrengen. Het nadeel was dat er weinig tijd voor hen samen overbleef. Wat Serge betrof, zaten er overigens nog veel meer nadelen aan zijn baan. Het salaris was goed, maar de wisseldiensten begonnen hem de laatste tijd steeds meer op te breken. Vooral aan de nachtdiensten had hij een hekel gekregen. Overdag sliep hij slecht, hoewel Rianne al verduisteringsgordijnen voor de slaapkamer had gemaakt en hij speciale oordopjes in deed om de geluiden van zowel buiten als binnen te weren. Rianne hield er altijd rekening mee als hij lag te slapen; dan zette ze geen muziek op, gebruikte ze geen huishoudelijke apparaten die veel herrie maakten en bleef de televisie uit.

Van Danny was een dergelijk begrip echter niet te verwachten. Een kind van twee maakte nu eenmaal herrie. Hij huilde hard als hij viel, schreeuwde enthousiast als er iets leuks was en riep met zijn schelle stemmetje regelmatig om zijn moeder. Serges oordopjes hielden dat niet helemaal tegen in hun oude, gehorige huis. Tijdens zijn nachtdiensten ging hij vaak al moe naar zijn werk toe, kwam hij gesloopt thuis en lag hij vervolgens nog heel lang wakker, omdat zijn lijf het veranderende ritme nog niet had opgepakt. Tegen de tijd dat hij eraan gewend was, was de week nachtdienst alweer voorbij en begon hij aan de dagdienst. Zo had hij voortdurend het gevoel dat hij achter de feiten aan liep. Echt tot rust kwam hij alleen nog tijdens een paar vrije dagen of zijn vakanties. Het liefst zou hij een baan met normale werktijden willen hebben, maar Serge durfde het niet aan om opnieuw te gaan solliciteren. Hij werkte al sinds zijn zestiende bij deze fabriek en had zich daar na een paar jaar opgewerkt tot assistent en vervolgens, sinds twee jaar, tot ploegleider. Diploma's bezat hij echter niet, dus een baan vinden op hetzelfde niveau en met ongeveer hetzelfde salaris zat er niet in. Bovendien had hij nu een vast contract. Een andere baan zou eveneens betekenen dat hij eerst een proeftijd van een paar maanden moest doorstaan, om vervolgens slechts een jaarcontract te krijgen, met alle onzekerheden van dien. Hij had een gezin, dus dat risico wilde hij niet nemen, al drong Rianne er regelmatig op aan dat hij op zoek moest gaan naar iets anders. Zij vond zijn gezondheid en zijn gemoedsrust belangrijker dan zekerheid of een bepaald salaris. Het was echter een stap die Serge niet durfde te zetten. Maar tijdens de paar uurtjes waarop ze volop genoten van hun samenzijn schoven deze problemen naar de achtergrond.

De dag erna reden ze naar een kleine dierentuin in de buurt. Het was heerlijk weer. Koud, maar met een zonnetje en windstil. Een prachtige winterdag.

'Ik ruik de lente,' zei Rianne terwijl ze op hun gemak tussen de diverse dierenverblijven liepen.

'Dat is wel heel optimistisch.' Serge lachte en sloeg zijn

arm om haar schouder. Danny rende voor hen uit. Het was rustig in de dierentuin, dus lieten ze hem lekker zijn gang gaan. ‘Het is december. De winter is nog maar net begonnen. Over twee weken is het kerst.’

‘Ruik maar eens goed.’ Rianne bleef stilstaan en hief haar gezicht op. ‘Het zit al in de lucht, ik voel het. Het ruikt fris, kruidig en nieuw. Dat is het leuke aan de lente, vind je ook niet? Het gevoel dat er allemaal nieuwe, spannende dingen gaan gebeuren.’

Serges gezicht betrok.

‘Was het maar waar. Ik ben wel toe aan iets nieuws en spannends.’

‘Ga er dan voor,’ zei Rianne, niet voor het eerst. ‘Zoek iets anders, ga solliciteren.’

‘Rian, hou daarover op,’ reageerde Serge korzelig. ‘Je weet dat ik dat risico veel te groot vind.’

‘Begin er dan niet steeds over.’

‘Dat deed ik niet, dat deed jij.’

‘O, wat kinderachtig,’ verweet ze hem. ‘Dat jij de woorden “baan” en “werk” niet in je mond nam, betekent niet dat je dat niet bedoelde. Ik weet precies waar het op sloeg, vergeet dat niet. Je zegt zo vaak iets in die richting. Als je niet durft te solliciteren is dat ook goed, want die keus is uiteindelijk aan jou, maar het is het een of het ander: of je zoekt iets anders, of je stopt met klagen over de baan die je hebt.’

‘Jij hebt makkelijk praten,’ zei Serge met een strak gezicht.

‘Natuurlijk, want ik zit de hele dag thuis en doe niets,’ schamperde Rianne.

‘Leg me geen woorden in de mond die ik niet gezegd heb. Ik zal nooit beweren dat jij niets doet, dat weet je. Je bent moeder, dat is een dagtaak op zich. Maar je hebt geen idee hoe het voelt om iedere dag met tegenzin naar je werk te gaan. Je weet niet wat een druk dat op een mens legt, hoe moedeloos en chagrijnig je daarvan kunt worden.’

‘O jawel, dat weet ik heel goed,’ zei Rianne terwijl ze hem veelzeggend aankeek. ‘Ik leef er namelijk net zo goed mee. Als jouw nachtdiensten eraan zitten te komen, loop ik op mijn tenen om je te ontzien.’

Serge trok zijn arm terug en stak zijn handen in de zakken van zijn dikke jack.

‘Sorry als je last van me hebt. Ik zal erop letten voortaan vrolijk te lachen als ik moe thuiskom,’ zei hij sarcastisch.

‘Doe niet zo raar.’ Rianne stak haar rechterhand ook in zijn zak en kneep even in zijn vingers. ‘Ik vind het vervelend voor je dat je het niet naar je zin hebt op je werk, maar jij bent de enige die daar iets aan kan veranderen, en dat lukt niet door steeds te blijven roepen dat je het niet leuk meer vindt maar voor de rest niets te ondernemen.’

‘Stel dat ik ander werk vind en ik word ziek tijdens mijn proeftijd; dan knikkeren ze me er weer uit en heb ik niets.’

‘Waarom ga je meteen van het ergste uit? Je bent nooit ziek.’

‘Dan nog. Tijdens een proeftijd kunnen ze je zonder opgaaf van redenen ontslaan. Je hoort wel vaker dat een bedrijf iemand aanneemt en dat dan later blijkt dat ze alleen even iemand nodig hadden om een drukke tijd door te komen. Daarna sta je gewoon weer op straat.’

‘Wat ben je af en toe toch een doemdenker,’ verweet Rianne hem. ‘Talloze mensen wisselen van baan zonder dat het fout loopt.’

‘Van een heleboel van die mensen wordt het jaarcontract niet omgezet in een vast dienstverband.’

Rianne zuchtte. Hier was niet tegenaan te praten, wist ze inmiddels uit ervaring. Toch probeerde ze het telkens weer. Ze wilde hem zo graag helpen.

‘Hoe langer je wacht, hoe moeilijker het wordt om iets anders te vinden, want je wordt steeds ouder. Je bent nu zesendertig, als je ooit van werkkring wilt veranderen moet je het nu doen en niet wachten tot na je veertigste,’ zei ze praktisch.

‘Dat is ook weer waar,’ gaf Serge toe.

Als vanzelfsprekend namen ze plaats op een bankje voor de apenkooi. Danny stond enthousiast heen en weer te springen voor het hek dat hem van de apen scheidde. De apen waren zijn favoriete dieren en het liefst bleef hij daar de hele middag. Serge keek peinzend toe.

'Je hebt gelijk. Misschien ga ik toch wel op zoek naar ander werk,' zei hij ineens.

Rianne gaf daar geen antwoord op. Ze moest het eerst zien voor ze het geloofde, maar toch was ze al blij met deze vage toezegging. Serge weigerde al een jaar, dus dit was in ieder geval een klein stapje in de goede richting.

Kerstavond brachten Rianne, Serge en Danny heerlijk rustig met z'n drietjes thuis door. Eerste kerstdag reden ze zoals ieder jaar de provincie door om bij Riannes vader en zijn tweede vrouw Saskia te lunchen en daarna bij Serges ouders te dineren. Ze hadden geen van beiden veel contact met hun familie, maar beide ouderparen vonden het belangrijk dat ze tijdens de kerstdagen langskwamen. Rianne en Serge planden die bezoeken altijd op één dag, zodat ze tweede kerstdag vrij waren om te doen wat ze wilden. De fabriek waar Serge werkte was de laatste week van het jaar gesloten – de enige periode in het jaar waarin de machines niet draaiden, maar er het nodige onderhoud aan werd gepleegd. Dit jaar hadden ze Fred, Christa en Marion uitgenodigd om de middag en avond van tweede kerstdag bij hen thuis door te brengen.

Marion arriveerde als laatste. Ze zag er goed uit, constateerde Rianne. Er lag een gezonde bloos op haar doorgaans bleke wangen en haar haar glansde. De nieuwe woning deed haar blijkbaar goed.

‘Het bevalt me inderdaad prima,’ vertelde ze nadat Rianne daar een opmerking over had gemaakt. ‘Ik voel me er al helemaal thuis. De laatste klusjes zijn nu ook gedaan, dus alles is klaar. Ik geniet ervan. Jammer dat het voorlopig nog geen weer is om in de tuin te zitten.’

‘Zonder zon heb je ook al een kleurtje,’ ontdekte Christa. Ze veerde overeind. ‘Ik heb een idee! Laten we een foto van je maken en op een datingsite zetten.’

De blos op Marions wangen verdiepte zich. ‘Dat is niet nodig,’ weerde ze af.

‘Kom, niet zo verlegen. Ik weet zeker dat je een heleboel reacties krijgt,’ verzekerde Christa haar. ‘Wie niet waagt, die niet wint tenslotte. Ik gun je een leuke man.’

‘Nou...’ Marion speelde met haar armband en keek de kring rond. ‘Die heb ik inmiddels gevonden. Dat bedoelde ik toen ik net zei dat het niet nodig is.’

‘Wat?!’ Rianne en Christa wisselden een snelle blik. ‘Vertel. Hoe heet hij? Waar ken je hem van? Heb je een foto?’

‘Hou op!’ Lachend sloeg Marion haar handen voor haar oren. ‘Wat een kruisverhoor, zeg. Geef me eerst maar iets te drinken, dan vertel ik alles.’

Serge schonk voor iedereen iets in en Rianne zette snel wat hapjes op tafel. Ze brandde van nieuwsgierigheid naar wat Marion te vertellen had. Ze hoopte van harte dat haar vriendin nu eindelijk eens een vriend had met wie ze gelukkig kon worden. Dat had ze wel verdiend.

‘Kom op met je verhaal, ik wil alle details,’ zei ze dan ook zodra iedereen voorzien was.

‘Hij heet Harro,’ stak Marion van wal. ‘Hij is iets ouder dan ik. Tweeënvijftig, om precies te zijn.’

‘Tweeënvijftig jaar ouder?’ grinnikte Fred.

Christa wierp hem een bestraffende blik toe.

‘Hou je mond als je niets zinnigs te melden hebt, Frederik. Laat Marion vertellen. Ga verder, Marion. Waar heb je hem ontmoet?’

‘In de wachtkamer van de huisarts,’ vertelde Marion. ‘We zaten daar samen met nog iemand toen de assistente kwam vertellen dat de arts was weggeroepen voor een spoedgeval. We konden kiezen of we een uurtje wilden wachten of liever een nieuwe afspraak wilden maken. Die andere vrouw koos ervoor om weg te gaan; Harro en ik bleven met z’n tweeën zitten. Dan raak je vanzelf met elkaar in gesprek, en... Nou ja, van het een kwam het ander,’ eindigde ze blozend.

‘Toen hebben jullie samen doktertje gespeeld,’ begreep Serge.

‘Hè, wat een banale opmerking,’ berispte Rianne hem.

‘Let maar niet op die mannen, Marion. Ik vind het een romantisch verhaal. Wanneer vond dat hele gebeuren plaats?’

‘Twee weken geleden. Sindsdien hebben we elkaar iedere dag gezien,’ antwoordde Marion. ‘Het klikte meteen tussen ons. Dat heb ik op die manier echt nog nooit meegemaakt. Ik voel me net een verliefde puber.’

‘Fijn voor je,’ zei Christa hartelijk.

‘Waarom is hij vandaag niet met je meegekomen?’ wilde Rianne weten. ‘Had hij verplichtingen bij zijn eigen familie?’

Marion schudde haar hoofd.

‘Hij heeft geen familie. Vijftien jaar geleden is hij zijn vrouw en zijn twee kinderen verloren bij een ongeluk, en sindsdien is hij alleen. Vrienden heeft hij ook niet. Sinds dat ongeluk is hij alleen maar aan het werk geweest en heeft hij geen sociaal leven meer gehad. Ik heb hem wel gevraagd of hij meeding, maar hij zei dat hij zich niet wilde opdringen bij vreemden. Tijdens kerst moet je bij familie of vrienden zijn en niet noodgedwongen een vreemde moeten uitnodigen, zo zei hij het letterlijk.’

‘Wat een onzin!’ zei Rianne verontwaardigd. ‘Hij is hier van harte welkom. Als hij bij jou hoort, is hij tenslotte geen vreemde.’

‘Ik dacht wel dat je dat zou zeggen.’ Marion glimlachte naar haar. ‘Maar dat gelooft hij niet. De enige mensen met wie hij omgaat zijn zakenrelaties; hij is niet gewend aan gewone hartelijkheid. Hij weet niet beter dan dat mensen iets van hem willen of iets nodig hebben.’

‘Dus zit hij nu vrijwillig in zijn eentje thuis niets te doen?’ begreep Christa.

‘Hij woont tijdelijk in een pension. Sinds kort is hij om gezondheidsredenen gestopt met werken. Hij heeft zich wat de dagelijkse leiding betreft teruggetrokken uit zijn bedrijf. Als grootste aandeelhouder heeft hij nog wel de touwtjes in handen, begreep ik. Zijn bedrijf heeft het hoofdkantoor in Luxemburg en daar woonde Harro dus ook. Nu is hij terug in Nederland en op zoek naar een huis.’

‘En hij blijft in dat pension tot hij iets gevonden heeft?’ vroeg Serge.

Weer bloosde Marion.

‘Bijna goed,’ antwoordde ze. ‘Hij, eh... Hij trekt bij mij in. Waarschijnlijk is hij nu zijn spullen aan het inpakken.’

‘Wat een rare gang van zaken,’ zei Christa, zoals altijd zonder een blad voor de mond te nemen. ‘Jullie gaan dus samenwonen, maar brengen niet de kerst samen door?’

‘Gisteren waren we met z’n tweeën,’ verdedigde Marion zich. ‘Ik wilde jullie niet op het laatste moment afbellen. Harro drong er ook op aan dat ik gewoon zou gaan. Hij zei dat ik mijn vrienden in ere moet houden.’

‘Gaan jullie nu al samenwonen?’ zei Fred met opgetrokken wenkbrauwen. ‘Vind je dat niet erg snel? Jullie kennen elkaar amper.’

‘We zijn zeker van elkaar,’ zei Marion simpel. ‘Het was meteen raak. We zijn oud en wijs genoeg om te weten of iets goed is of niet.’

‘Oud wel, maar wijs?’ betwijfelde Fred. ‘Christa en ik kennen elkaar al vier jaar en wij wonen nog niet eens samen.’

‘Omdat ik dat niet wil,’ grinnikte Christa. ‘Latten bevalt mij uitstekend.’

‘Dat zou voor mij juist niets zijn,’ zei Marion. ‘Ik vind het heerlijk om iemand om me heen te hebben, om met diegene te slapen en naast hem wakker te worden.’

‘Wat het des te onzinniger maakt dat hij er vandaag niet bij is. We willen hem natuurlijk wel zo snel mogelijk leren kennen. Bel hem op en zeg dat hij ook moet komen,’ drong Rianne aan. ‘We accepteren gewoon geen nee van hem.’

‘Ik zal het proberen, maar ik beloof niets.’ Marion pakte haar mobiel uit haar tas en liep naar de gang om te bellen.

‘Ik vind het maar een raar verhaal,’ zei Fred. ‘Ze weet amper iets van hem af, maar laat hem wel al bij haar wonen. Wat nou als hij een seriemoordenaar blijkt te zijn?’

‘Hè bah, doe niet zo luguber,’ verzocht Rianne hem.

‘Het kan toch? Je hoort wel gekkere dingen.’

‘Als dat zo is, vermoordt hij haar ook wel zonder dat hij bij haar intrekt,’ zei Christa nuchter.

‘Hij heeft zelf geen woonruimte. Misschien is hij daar wel op uit,’ fantaseerde Fred. ‘Zodra zijn naam ook op het

huurcontract staat, is Marion niet meer veilig.'

'Je bent gestoord,' zei Rianne beslist. 'Hou op, voordat Marion weer binnenkomt en je hoort. Ik ben juist zo blij voor haar.'

'Ik zou nog maar even wachten met juichen,' zei Fred sceptisch. 'Als hij zich hier niet durft te vertonen, klopt er iets niet aan die man.'

'Hij komt eraan,' meldde Marion op dat moment terwijl ze de kamer weer binnenkwam. Haar ogen straalden. 'Hij sputterde nog even tegen omdat je niet op hem gerekend had, maar hij ging toch overstag. Stiekem vindt hij het heel leuk, dat merkte ik wel.'

Een halfuur later stopte er een taxi voor de deur.

'Luxe, hoor,' mompelde Christa.

'Hij rijdt zelf niet meer vanwege zijn COPD,' meldde Marion haastig voor ze opstond om Harro binnen te laten. 'Hij heeft een nogal ernstige vorm, dus hij raakt bij inspanning snel buiten adem.'

'Over pech gesproken,' zei Rianne zacht tegen Christa. 'Heeft ze eindelijk iemand, is hij ernstig ziek.' Ze deed er haastig het zwijgen toe toen de kamerdeur weer openging.

'Jongens, dit is Harro,' stelde Marion hem met trots voor. Stralend keek ze in het rond.

Alsof ze Mister Universe himself showde, dacht Rianne gemuseerd bij zichzelf. De man die haar kamer binnenkwam, was echter mijlenver van die titel verwijderd. Hij was klein, had zilvergrijs, dun haar en fletse blauwe ogen. Zijn gezicht was verveerd en rimpelig. Hij was duidelijk een stuk ouder dan Marion.

'Heeft ze haar vader opgegraven?' hoorde ze Fred achter zich fluisteren. Ze wierp hem een boze blik toe terwijl ze overeind kwam en naar Harro toe liep.

'Welkom, fijn dat je er bent,' begroette ze hem hartelijk.

De hand die hij haar gaf was onverwachts stevig.

'Dank je wel voor de uitnodiging,' zei hij. 'Ik geloofde Marion eerst niet toen ze zei dat je het niet erg zou vinden. De meeste mensen zitten niet te wachten op een onverwachte gast tijdens de kerst. Zeker geen vreemde.'

‘De vriend van Marion is voor mij geen vreemde,’ zei Rianne met een glimlach.

Nu ze zo dicht bij hem stond, merkte ze dat Harro een zekere kracht uitstraalde. Hij leek zelfverzekerd, een tikje dominant, maar tegelijkertijd innemend. Ze begreep wel dat Marion gecharmeerd van hem was, ondanks het onmiskenbare leeftijdsverschil. Zijzelf was niet zo stabiel, ze had een sterke man naast zich nodig. Ze was in ieder geval duidelijk verliefd. Zo had Rianne haar in al die jaren dat ze haar kende nog nooit meegemaakt. Ze gunde het haar van harte.

Enigszins onwennig zaten ze bij elkaar, maar de stemming kwam er al snel in. Harro stelde zich bescheiden op en liet de gesprekken een beetje langs zich heen gaan. Hij zei zelf weinig, maar Rianne merkte dat hij wel aandachtig luisterde naar alles wat er gezegd werd. Hoewel hij zelf weinig bijdroeg aan de conversatie, maakte hij een sympathieke indruk op haar.

‘Hoe vind jij hem?’ informeerde Christa nieuwsgierig bij Rianne toen ze in de keuken wat hapjes klaarmaakten.

Rianne haalde haar schouders op.

‘Nog weinig van te zeggen, maar hij lijkt me wel aardig.’

‘Wel oud,’ zei Christa hardvochtig.

‘Als Marion dat geen bezwaar vindt... Ik geloof wel dat hij een goede partner voor haar is. Iemand op wie ze kan leunen,’ peinsde Rianne.

Christa snoof. ‘Dat klinkt alsof Marion een zwak huisvrouw is van twee eeuwen terug. Maar goed, ik begrijp wel wat je bedoelt. Kan ik nog meer doen?’ Christa pakte de schaal met toastjes op.

‘Nee, dit is het wel voor nu. Ik ga Danny uit bed halen,’ zei Rianne met een blik op de klok.

Danny was al wakker geworden uit zijn middagdutje en hij stak zijn armpjes naar zijn moeder uit.

‘Mama, uit!’ juichte hij.

‘Kom maar, schooier,’ lachte Rianne. Ze tilde hem uit bed, verschoonde hem en trok hem een nieuw pakje aan voor ze met Danny op haar arm de huiskamer weer in liep. Christa en Marion zochten een nieuwe cd uit, Serge en Fred zaten

druk te discussiëren over een pas gespeelde voetbalwedstrijd. Harro zat er stil naast. Er verscheen een glimlach op zijn gezicht toen hij Danny zag.

‘Daar is jullie zoon,’ zei hij. ‘Marion heeft al veel over hem verteld. Ze is gek op dit ventje.’

Rianne zette Danny op de grond. Verbaasd keek hij naar de vreemde man en hij klemde zich vast aan het been van zijn moeder.

‘Hij is een beetje verlegen,’ verontschuldigde Rianne.

‘Logisch. Dat kind vraagt zich af wat die oude man ineens in zijn huis doet.’ De blik die Harro hem toewierp, was een mengeling van tederheid en weemoed. ‘Ik had nu ongeveer een kleinkind van deze leeftijd kunnen hebben,’ zei hij ineens.

Rianne beet op haar onderlip.

‘Marion vertelde over je gezin. Dat moet ontzettend zwaar voor je zijn geweest.’

Hij knikte.

‘Zoiets wens ik zelfs mijn ergste vijand nog niet toe. Het was een hel,’ verklaarde hij kort.

‘Toch heb je je goed staande weten te houden, en dat vind ik knap.’

‘Sinds dat noodlottige ongeluk heb ik alleen nog maar gewerkt. Het was dat of het zo op een zuipen zetten dat ik eraan onderdoor gegaan was. Maar echt geleefd heb ik sindsdien niet meer. Ik overleefde alleen nog maar. Pas nu ik Marion heb ontmoet, heeft het leven weer wat glans voor me gekregen. Voor het eerst sinds vijftien jaar.’

‘Fijn voor je,’ zei Rianne hartelijk. ‘Voor Marion trouwens ook. Zij heeft ook weleens wat geluk verdiend.’

‘Dan passen we dus goed bij elkaar.’ Harro glimlachte. ‘Het is een mooie speling van het lot dat ik haar heb leren kennen precies op het moment dat ik gestopt was met werken. Alsof het zo moest zijn. Eigenlijk zag ik er enorm tegen op om niet meer iedere dag te moeten werken.’

‘Waarom ben je dan gestopt?’ vroeg Rianne.

‘Om gezondheidsredenen. Achttien tot twintig uur per dag werken, wat ik jarenlang heb gedaan, lukt me niet meer.’

Helemaal gestopt ben ik trouwens niet, hoor. Ik blijf aan als adviseur, en bovendien heb ik als grootste aandeelhouder nog wel wat te vertellen. Ik blijf nu meer op de achtergrond, maar er gebeurt weinig tot niets zonder mijn medeweten.'

'Je bent nog niet echt met pensioen dus.'

'Nee, maar nu ik Marion heb ben ik wel blij met mijn vrije tijd. Maar genoeg over mij, zo interessant ben ik niet. Mag ik vragen hoe Serge en jij elkaar hebben leren kennen?' veranderde Harro van onderwerp.

'Dat is een mooi verhaal,' mengde Serge zich in het gesprek. Hij lachte. 'Rianne is kapster en ik was een klant van haar. De eerste keer dat zij me knipte was ik al verloren, maar dat durfde ik haar niet te zeggen, dus kwam ik onnodig vaak langs om mijn haar te laten knippen.'

'Uiteindelijk heeft de eigenaresse van de salon, Deborah, ons een handje geholpen,' ging Rianne verder. 'Zij zei op een gegeven moment gewoon, waar Serge bij was, dat hij me leuk vond en stelde voor dat ik pauze zou nemen om met hem iets te gaan drinken, zodat we elkaar beter konden leren kennen.'

'Noodgedwongen,' grijnsde Serge. 'Ze was bang dat ik anders helemaal kaal zou worden door dat vele knippen, en dat was geen goede reclame geweest voor de zaak.'

'Dat heb je dus gedaan? Iets met hem drinken, bedoel ik?' begreep Harro.

Rianne knikte.

'Gelukkig wel,' zei ze eenvoudig, met een knipoog naar Serge. 'Daar heb ik nooit spijt van gekregen.'

'Werk je nog steeds als kapster?' wilde Harro weten.

'Nee. Na Danny's geboorte ben ik gestopt met werken om me fulltime op het moederschap te storten. Dat lijkt niet meer van deze tijd, dat weet ik, maar het is een bewuste keuze geweest. We wilden al heel lang een kind, maar het heeft vijf jaar geduurd voor ik zwanger werd. Een toevalstreffer, volgens de artsen. De kans op een tweede zwangerschap is praktisch nihil, dus ik wil niets van Danny's ontwikkeling missen. Werken kan ik mijn hele leven nog; hij is echter maar heel kort klein,' vertelde Rianne.

‘Jullie zijn dus een traditioneel gezin.’

‘De meeste mensen noemen het ouderwets, maar daar trekken wij ons weinig van aan. Het is ons leven en onze keus,’ zei Rianne.

‘Je hebt groot gelijk. Kinderen zijn een geschenk, daar moet je van genieten,’ zei Harro. Na die woorden viel er even een korte, geladen stilte. Iedereen begreep waar hij nu aan dacht.

‘Iemand nog iets drinken?’ verbrak Serge de stilte.

‘Ik help je wel,’ zei Fred haastig terwijl hij opstond.

‘Zijn jullie familie van elkaar?’ vroeg Harro. ‘Sorry dat ik zoveel vragen stel, maar mensen en onderlinge verhoudingen interesseren me. Ik wil het plaatje graag helder krijgen.’

‘Je mag alles weten, hoor,’ meende Rianne onbekommerd. ‘Fred werkt als accountant bij de fabriek waar Serge ploegleider is. Op het werk hebben ze niet zoveel met elkaar te maken, maar tijdens een personeelsfeestje belandden we ooit bij elkaar aan tafel. Tussen Christa en mij klikte het meteen, dus sindsdien zijn we bevriend. Serge en Fred zijn dus min of meer gedwongen vrienden geworden.’

‘Ik ken Christa en Fred via Rianne,’ zei Marion nu. ‘We zien elkaar altijd met verjaardagen of zoals nu, met kerst. Christa heeft me ook geholpen met de verhuizing.’

‘Mensen leren elkaar soms op vreemde manieren kennen. Kijk maar naar Marion en mij. Wie had ooit kunnen denken dat een simpel bezoekje aan de huisarts zulke verstrekkende gevolgen zou hebben? De wonderlijke wegen van het leven. Ik heb helemaal geen vrienden of kennissen,’ peinsde Harro.

‘Nu wel,’ zei Rianne hartelijk.

Hij glimlachte naar haar.

‘Dank je wel, dat is lief,’ zei hij. ‘Ik ben blij dat Marion me heeft overgehaald om alsnog te komen, al voel ik me wel een beetje bezwaard dat ik zomaar jullie huis en leven binnendring. Je had helemaal niet gerekend op een extra gast.’

‘Geen probleem, eten en drinken is er genoeg,’ wuifde Serge het weg.

‘Weet je het zeker? Anders gaan Marion en ik voor het avondeten naar huis,’ stelde Harro voor.

‘Natuurlijk niet,’ zei Rianne beslist. ‘Ik heb altijd te veel, dus ik ben blij dat jij er bent.’

‘Om de restjes op te maken,’ plaagde Christa.

‘In dat geval blijven we graag,’ zei Harro met een knikje.

Vanwege Danny aten ze bijtijds. Rianne, die geen ster was in de keuken, had een simpele, maar overvloedige en lekkere maaltijd klaargemaakt, die haar gasten alle eer aandeden. Danny zat als stralend middelpunt in zijn kinderstoel aan tafel en genoot duidelijk van alle aandacht. Hij klapte in zijn handjes en voerde een hele show op, waarmee hij de lachers op zijn hand kreeg.

‘Druktemaker,’ zei Rianne liefdevol. ‘Eet lekker je ijs op, Danny. Hapje?’ Ze hield hem uitnodigend een lepel ijs voor.

‘Opa doen,’ zei Danny gebiedend, wijzend naar Harro.

Rianne werd rood tot achter haar oren.

‘Sorry. Dat komt door je grijze haar,’ verontschuldigde ze zich. ‘Zijn oma en opa’s zijn de enige mensen met grijs haar die hij kent.’

‘Het is geen belediging, eerder een compliment,’ zei Harro gemoedelijk. ‘Mag ik?’ Hij keek haar vragend aan.

‘Natuurlijk.’

Tevreden liet Danny zich door Harro van de nodige hapjes ijs voorzien. Hij leek deze nieuwe man in de kring volledig te accepteren.

Na het eten legde Marion hem in bed en kwam het Triviant-spel op tafel, waarna ze in twee teams, de mannen tegen de vrouwen, fanatiek aan het spelen sloegen. De mannen wonnen het eerste spel, de vrouwen het tweede. Het werd een onverwachts gezellige avond, waarbij de lachsalvo’s en de kwinkslagen over en weer vlogen.

‘Dank jullie wel, het was een erg leuke dag,’ zei Christa bij het afscheid tevreden. ‘Dit moeten we vaker doen, zo met elkaar. Misschien kunnen we op oudejaarsavond iets organiseren? Dat we met z’n allen naar een feestje gaan of zo?’ Vragend keek ze de kring rond.

‘Wij niet,’ weerde Rianne af. ‘Het lijkt me heel gezellig, maar we hebben nu eenmaal een kind, dus wij blijven op oudejaarsavond thuis.’

‘Dan komen wij hierheen,’ loste Christa dat op. ‘Als jullie dat niet erg vinden, tenminste. Dan zorgen wij voor de hapjes en de drankjes.’

‘Leuk,’ stemde Serge in. ‘Komen jullie ook?’ Hij keek vragend naar Marion en Harro.

‘Goed plan,’ knikte Marion. ‘Wat denk jij ervan?’ vroeg ze aan Harro.

Die aarzelde.

‘Ik wil me niet opdringen,’ zei hij, niet voor het eerst. ‘Jullie kunnen nu weinig anders meer doen dan zeggen dat we welkom zijn, dus jullie zitten in een vervelende positie.’

‘Wat een onzin.’ Christa begon hard te lachen. ‘Ik ken Rianne. Als zij het niet goedvindt, zegt ze dat heus wel. Je hoort er nu bij, Harro, of je dat nu leuk vindt of niet.’

‘Ik vind het geweldig.’ Er brak een brede lach door op zijn gezicht. ‘Als jullie het echt zeker weten?’

‘Oudejaarsavond, acht uur. Ik zorg voor oliebollen en appelflappen, jullie voor de rest,’ hakte Rianne de knoop door.

Zo brachten ze enkele dagen later opnieuw de avond met z’n zessen door, met Danny veilig in zijn eigen bedje. Harro had een enorme voorraad drank meegenomen en Christa had voor een paar schalen met hapjes gezorgd. Rianne had alles uitgestald op de eettafel, inclusief bordjes en servetjes.

‘Zelfbediening,’ zei ze erbij.

Weer werd het een heel gezellige avond, met veel praten, lachen en spelletjes.

Tegen twaalf keek Rianne rond naar het gemêleerde gezelschap. Eigenlijk vormden ze een raar, ongeregeld stelletje zo met z’n zessen. Harro en zij scheelden twintig jaar met elkaar; de rest zat daar qua leeftijd tussen. Wat betreft werk, hobby’s en levensstijl leken ze weinig tot niets met elkaar gemeen te hebben, maar toch voelde het goed.

Harro leek al jaren deel van hun groepje uit te maken en zo te zien voelde hij zich thuis in hun midden. Hoewel hij zich met kerst nog heel bescheiden op de achtergrond had gehouden, deed hij nu vrolijk aan alle gesprekken mee. Vriendschap kon in vele vormen en maten bestaan en on-

verwachts op je pad komen, mijmerde Rianne. Zij was in ieder geval blij met deze vrienden. Al zaten ze allemaal in een andere fase en leidden ze totaal andere levens, het klikte onderling bijzonder goed.

Harro knikte haar vanaf de andere kant van de kamer warm toe, alsof hij haar gedachten kon lezen.

Op dat moment begon de klok op tv af te tellen en stipt om middernacht barstte aan alle kanten het vuurwerk los.

Harro hief zijn glas.

‘Op een heel gelukkig nieuw jaar en op nieuwe vrienden!’ zei hij eenvoudig.

Hun vriendschap komt op losse schroeven te staan door de komst van een man

Vriendinnen Marion, Rianne en Christa hebben hun leven niet op de rit zoals ze het willen. Marion is gescheiden en leeft van een uitkering. De man van thuisblijfmoeder Rianne heeft een hekel aan zijn baan, maar durft de zekerheid van een vast contract niet op te geven. Christa werkt zestig uur per week en wordt dan ineens ontslagen.

Dan krijgt Marion een relatie met Harro en verandert alles ogenschijnlijk ten goede. Harro regelt een andere baan voor Rianne's man, helpt Christa na haar ontslag en maakt Marion gelukkiger dan ooit. Maar naarmate Harro langer in Marions leven is, rijzen er vraagtekens. Het zorgt er zelfs voor dat de drie vriendinnen steeds verder van elkaar verwijderd raken. Is hij niet té mooi om waar te zijn?

Olga van der Meer schrijft als journalist verhalen op voor onder meer *Mijn Geheim*. Daaruit haalt ze veel inspiratie voor haar boeken, want waargebeurde verhalen zijn vaak haast te heftig om waar te zijn. Toch gebeuren dit soort dingen, en daar kan ze als schrijver dankbaar uit putten.

Z&K

ISBN 978 94 0191 522 9 NUR 344

9 789401 915229

www.romanserie.nl